

Liniște mormântală în jurul pomului vieții

Miercuri, 17 martie 2010

Gili Cârstea

Când observ lipsa crasă de interes pentru știința mântuirii la cei care se consideră salvatorii civilizației umane și vocea profetică a timpului nostru, înțeleg mai bine ca niciodată agonia, disperarea și dezamăgirea pe care locuitorii lumilor necăzute le simt față de generația prezentă a poporului lui Dumnezeu.

În timp ce adoratorii pomului cunoștinței sunt prinși într-un efort fără precedent în direcția cunoașterii științifice, cercetării și inovației, închinătorii pomului vieții par cuprinși de o letargie inexplicabilă și incredibilă, în ciuda laitmotivului cu care se mândresc: „Și viața veșnică este aceasta: Să Te cunoască pe Tine.”

În ultimele câteva decenii cunoștința a explodat, în toate domeniile de cercetare, chiar dacă ea este limitată la pătrățica aceasta materialistă. La sfârșitul anilor 80, îmi aduc aminte, un prieten de la un centru de calcul s-a oferit să-mi creeze o siglă pentru un generic video. I-a luat vreo două săptămâni, lucrând pe un sistem cât un camion, iar produsul final a fost cât se poate de modest. Astăzi se pot face lucruri infinit mai sofisticate, în câteva minute, chiar cu un telefon mobil.

Când am atins pentru prima oară tastatura unui calculator personal, hard-disk-ul avea 20 MB, ceea ce însemna un spațiu de stocare imens. Astăzi, la două decenii de atunci, și 2 TB ni se par insuficienți. Și exemplele pot continua în toate domeniile.

De ce oare „fiii acestui veac,” deși se „ostenesc pentru nimic,” au așa pasiune pentru înțelegerea modului în care funcționează creația lui Dumnezeu, și depun atâta efort în încercarea de a perfecționa tot ceea ce cunosc sau posedă deja? De ce investesc ei sume amețitoare în cercetare, și nu se mulțumesc cu ceea ce deja au înțeles și acceptat? De ce nu sunt mulțumiți cu trăsura trasă de cai, în loc să experimenteze noi modele de motoare electrice? Ce i-a nemulțumit pe oameni la poșta tradițională, tipografia tradițională, telefonia tradițională a bunicilor, de au pus pe picioare internetul? De unde setea asta a lor de inovație, descoperire, înțelegere a lucrurilor?

Dacă în jurul pomului cunoștinței este atâta agitație, mă întreb, ce este cu liniștea asta suspectă la cei care pretind că sunt partizanii pomului vieții? Dacă „știința pe nedrept numită astfel” face să zbârnâie laboratoarele lumii, de ce adevărata știință nu reușește să motiveze interesul celor care „vor moșteni pământul”?

Dacă „adevăru” pomului cunoștinței este permanent scrutat, analizat, verificat și testat, cum se face că adevărul pomului vieții nu ne stârnește nicio curiozitate? Omenirea aceasta scufundată în beznă aleargă permanent după adevăr, chiar dacă într-o direcție greșită. Cum au ajuns „sfinții Celui Prea Înalt” să decreteze că ei au „tot adevărul pentru mântuire,” că „nu mai este nevoie de lumină nouă,” și că tot ce era de înțeles a fost deja formulat?

Școlile noastre de teologie, în loc să vibreze sub influența noilor raze de lumină ale științei mântuirii, au devenit fortărețe impenetrabile în care a fost grămadită mana, instituții care descurajează prin orice metode – uneori chiar prin violență – cercetarea în domeniul științei mântuirii. În timp ce încurajează pe oameni să studieze Biblia, teologii nu cred că există acolo lucruri care trebuiesc înțelese altfel, informații care nu au fost deja descoperite, sau mărgăritare pe care nimeni nu le-a văzut. De aici disprețul lor pentru oricine crede că a descoperit raze de lumină nouă în paginile sacre ale inspirației. Ei spun că lumina nouă nu o contrazice pe cea veche, fără să-și pună problema că poate ei au înțeles - sau moștenit - greșit lumina veche.

Nu așa a fost mereu în istorie? Prorocii din vechime nu erau trimiși neapărat să aducă lumină nouă, ci mai ales să o corecteze pe cea greșit înțeleasă. Hristos a adus concepte revoluționare, care au schimbat dramatic și pentru totdeauna iudaismul, dar acele concepte urmăreau doar să corecteze gravele depărtări de la adevăr în care se scufundase teologia vremii. Da, au fost și adevăruri în întregime noi, dar pe care Hristos a evitat să le așeze pe umerii ucenicilor, deoarece, în acel moment, ei nu le puteau „purta.” Dacă nu le puteau *înțelege*, sau nu le puteau *suporta*, rămâne încă de clarificat.

Dar a venit ziua Cincizecimii, când Mângâietorul a venit peste urmașii lui Hristos, spre a-i convinge de păcat, neprihănire și judecată. A fost mai mult o explozie de lumină privitoare la doctrina sanctuarului, decât agitație și mișcări de trupe. Ucenicii au început să privească „dincolo de perdea,” și să înțeleagă că sanctuarul și jertfele lui nu erau decât metafore ale unei realități uimitoare. Templul era o pildă despre intenția lui Dumnezeu de a locui în oameni, iar Isus era chiar întruparea acestui adevăr glorios, prototipul despre intențiile lui Dumnezeu cu fiecare om de pe această planetă.

Din păcate, și în ciuda eforturilor extraordinare ale lui Pavel, Efesul și-a pierdut „dragostea dintâi” (Apoc 2:4). Nu dragostea dintâi i-a pierdut pe ei, ci ei au pierdut dragostea dintâi, incapabili să treacă la hrană tare, la „cuvântul despre neprihănire.”

Așa se face că Cincizecimea a lăsat o mulțime de adevăruri „ascunse și neînțelese,” fără de care taina lui Dumnezeu nu se poate încheia. Vindecarea „fiicei poporului Meu” nu se poate face fără o revărsare fără precedent de lumină nouă, iar Isaia a spus-o lămurit:

„Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare (ca lumina a șapte zile), când va lega Domnul vânățile poporului Său și va tămădui rana loviturilor lui” (Isa 30:26).

Acest singur verset ar trebui să producă o zguduire majoră în mijlocul închinătorilor adunați în jurul pomului vieții. Faptul că a trecut peste un secol fără ca „rana” poporului lui

Dumnezeu să fie tămăduită este cel mai serios argument că nu avem lumină „de șapte ori mai mare.” Am rămas blocați la nivelul de înțelegere al pionierilor, cu un set de doctrine stereotipe din care viața a dispărut, cu un schelet profetic ce a făcut din Hristos un monument eclesiastic, o statuie, un „viteză care nu poate ajuta” (Ier 14:9).

Am ajuns ca o instituție care posedă formula corectă a unui produs – Mireasa lui Hristos – dar care nu știe cum să transforme în realitate acea formulă. Și în loc să ne concentrăm atenția asupra acestui domeniu major de cercetare, începem să ne întrebăm dacă ecuația este corectă, sau dacă produsul mai este sau nu necesar.

Dacă pomul cunoștinței, așa netrebnic și inutil cum este el, poate produce printre adoratorii lui un așa fantastic efort de cercetare, este o rușine veșnică pentru partizanii pomului vieții să se complacă în delăsarea stranie și inexplicabilă care le paralizează complet energiile în această direcție. Ei nu au nimic de descoperit, nimic de îmbunătățit, nimic de corectat, nimic de învățat, deși este evident pentru toată lumea că formula încredințată strămoșilor lor continuă să rămână simple simboluri pe hârtie, o ecuație netestată, pierdută prin arhivele prăfuite, în timp ce generațiile tinere se întrebă tot mai insistent de ce facem opinie separată, în loc să ne alăturăm efortului colectiv de a descoperi elixirul vieții pe calea pomului cunoștinței.

Ecuația fundamentală a pomului vieții încredințată strămoșilor noștri spirituali a fost demonstrată sub ochii întregului univers, și și-a dovedit eficiența în producerea Omului Isus Hristos. În El omenescul și divinul erau unite, conform scopului etern al lui Dumnezeu, iar un astfel de exemplar a dovedit că poate rezista oricăror teste de durabilitate, chiar în mijlocul unei lumi nelegiuite, violente, ucigașe. Ecuația pomului vieții a creat Prototipul pentru o nouă familie umană, oameni părtași de natură divină.

Singurul motiv pentru care Dumnezeu nu poate trece la operațiunea de replicare a întrupării lui Hristos în poporul Său este o gravă lipsă de înțelegere a scopurilor și metodelor prin care El urmează să facă această lucrare.

Dacă vreodată Ezechiel 36:23-32 va deveni realitate, aceasta se va datora faptului că poporul lui Dumnezeu va descoperi valoarea inestimabilă a ecuației noastre fundamentale despre sanctuar: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură divină, și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MH 180).

Omul Isus Hristos a deschis drumul înapoi la pomul vieții, îngerii au schimbat săbiile de foc cu invitațiile la Nuntă, iar noi ne vedem mai departe de holda și negustoria noastră, insensibili la razele de lumină trimise acestui popor.

Poate a venit timpul să ieșim, în sfârșit, din rolul caraghios de spectatori vrăjiți, fascinați de viteza și eleganța cu care lumea se înfruptă din rodul pomului oprit, și să ne întoarcem privirea către fructul pomului vieții, care ascunde minuni mult mai glorioase decât tinichelele atârinate de ramurile putrede ale pomului cunoștinței.